

Libris .RO

Respect pentru oamenii și cărți

SADIE TURNER

COLETTE FREEDMAN

ANOMALII

REVOLTA SUBTERANULUI

Traducere din limba engleză de

LAURA NURELDIN

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

PROLOG

URLETELE STRĂPUNG ZORILE DE PE ÎNTINSUL oceanului. Nu știu dacă urletele sunt ale copilului sau ale mamei mele, știu doar că trebuie să ajung acasă. Imediat. De fapt, știam deja că ceva nu e în regulă din momentul în care mă trezisem în acea dimineață. Avusesem una dintre presimțirile mele. Mă scutură un fior în timp ce mă frec la ochi, încercând să-i curăț de apa sărată. Mama ar fi trebuit să o nască pe sora mea abia peste câteva ore. Credeam că am timp pentru o tură scurtă de înot, devreme.

M-am înșelat.

Vaietele devin asurzitoare în clipa în care ies din apă și gonesc pe plajă. Când trântesc de perete ușa de lemn a casei noastre, întâi o văd pe mama. Zace pe pat, într-o baltă de sânge. Un străin îmbrăcat în alb, cu un turban mare, îi închide ochii. Ce se întâmplă?

— Mamă! strig, iar vocea mea de copil de șase ani tremură de frică și durere.

Străinul încearcă să mă îmbrățișeze, dar mă smulg din strânsoarea lui.

Mama mea a murit. Buclele ei blonde îi stau încâlcite în jurul capului, iar asta îi dă o înfățișare tulburătoare și angelică. Un bebeluș zace tăcut pe pat, lângă ea. Tatăl meu – stânca mea – e sfărâmat la podea, lângă trupul fără suflet al mamei. Plânge în hohote.

— Mamă, rostesc cu voce pierdută.

Viața mea s-a terminat.

Respect pentru cartea și autorul

— Trebuie să-ți ascuți inima, Keeva, mă avertizează străinul cu turban, pe un ton slab, dar din care îi răzbate un accent ciudat.

Mă trage mai aproape.

— Cum de îmi știi numele?

Nu-mi răspunde. În schimb, ia pruncul și dispare în camera din spate.

După câteva clipe, se aude o bătaie în ușa întredeschisă. Înăuntru pășesc doi oficiali. Sunt îmbrăcați din cap până-n picioare în negru, culoarea uniformei Guvernantei Globale. Protectori. Oamenii lui Sobek Vesely.

— S-a născut o persoană, spune cel mai scund dintre ei.

E mai degrabă o afirmație, decât o întrebare.

— E moartă, mă reped să le zic, fără să știu exact de ce mint.

Știu că responsabilitatea mea de cetățean onest este să confirm nașterea copilului în fața acestor reprezentanți guvernamentali, iar ei să o poată înregistra. Oficialii sunt mereu prezenți la nașterea unui copil. Așa e legea. Treaba lor este să implanteze între sprâncenele copilului o mică bulină cristalizată, care conține codurile criptate ale Guvernantei Globale.

Un instinct puternic mă împinge să-mi justific minciuna.

— Vă rog, lăsați-ne să o jelim în pace, implor, arătând cu capul spre tatăl meu, care nu se poate opri din hohote.

Bărbații se înclină respectuos și pleacă, înregistrând pe tabletele lor noua informație. Nu au motive să creadă că mint. Cetățenii Guvernantei Globale nu mint. Nu

ne stă în fire. Nu am de ce să mint.

Bărbatul cu turban apare din camera din spate. Îmi pune sora în brațe. Degetele ei sunt atât de micuțe... De delicate. Ochii îi sunt atât de strălucitori. Seamănă perfect cu mama.

Timp de câteva luni, mama și cu mine am tot vorbit despre numele pe care îl va purta copilul. Acum, mama e moartă. Concep pe de-a întregul teribila realitate și încep să plâng. Străinul îmi ia cu blândețe pruncul din brațe.

— Ai ochi triști, Keeva. Ochi triști care te vor ajuta să observi lumea și adevărurile din tine însăși.

Sunt șocată. Nu pot înțelege ce îmi spune. O vreau pe mama. O vreau pe sora mea, vreau ca totul să fie bine. Dar nu va mai fi niciodată.

— Totul va fi bine, spune străinul, blând, ca și cum mi-ar fi auzit gândurile. Numele meu este Harijiwan. Îți promit să o apăr până când tu vei fi pregătită. Fii puternică, Keeva.

Cu copilul înfășat în alb, ca și cum ar fi fost parte din costumul lui, pornește spre ușă.

— O cheamă Sun¹, strig în urma lui, apoi mă aplec să-mi consolez tatăl devastat de durere.

1. Soare (n.t.)

I.

MĂ RĂSUCESC.

Iar și iar, atârnată de un tavan boltit, cu capul în jos, privesc cum lumea se învâрте în jurul meu. Închid ochii, pentru că sunt foarte amețită, și strig după ajutor, însă nu mă ascultă nimeni. Sunt adulți în apropiere, oameni înalți în uniforme negre, scorțoase, care râd și îmi ignoră țipetele. Se mișcă fluid, ca și cum ar călca pe aer. Încerc să-mi mișc mâinile ca să mă pot opri din răsucit, dar sunt lipite de mine, de o parte și de alta, înfășurate în mătase. Mă simt ca într-un cocon. Îngrozită, deschid ochii și imediat îl văd; îmi văd privirea reflectată în ochii lui albastru strălucitor. Tăcută, privirea aceea mă încurajează să fiu tare. El îmi va fi alături. Mă va apăra.

Și, deși mă răsucesc în continuare, știu că sunt în siguranță.

Coșmarul ăsta m-a urmărit toată viața. La cincisprezece ani, am coșmarurile pe care le au adolescenții de obicei – visez că mă prăbușesc sau că îmi cad dinții –, însă coșmarul în care mă învâرت e cel mai frecvent. E atât de real, încât pare mai degrabă o amintire, deși nu mi aduc aminte să fi pățit așa ceva vreodată. Într-un fel, pare mai real decât amintirea despre pierderea surorii mele mai mici și despre omul cu turban care mi-a luat-o.

Știu că Sun trăiește. Undeva. Că mă așteaptă. Uneori îl întreb pe tata ce s-a întâmplat cu ea, iar el îmi răspunde

că nici nu a existat vreodată. Dar am o soră. Știu că am. Totuși, el nu vrea să vorbească despre asta, așa că nu îl prezint niciodată. Am împins amintirile despre ea undeva în adâncul subconștientului meu, rămânându-mi doar visele mele despre rotiri... și despre băiatul cu ochi albaștri care m-a făcut odată să mă simt în siguranță.

Acum, singurul moment când mă mai simt în siguranță e când sunt în apă. Când înot, mă simt liberă. Minteă îmi e complet descătușată, iar coșmarurile sunt doar amintiri îndepărtate. Înot în fiecare zi înainte de micul dejun. E o rutină, iar mie îmi place rutina.

În timp ce plonjez în valurile oceanului, savurez senzația pe care mi-o dă apa răcoroasă și sărată care îmi udă pielea. Simt cum soarele dimineții îmi încălzește spatelul în timp ce înot de-a lungul țărmului zimțat. Fac mișcări lungi, puternice, mă bucur de propria mea forță și de singurătate. La ora asta nu mai e nimeni aici. În curând, oceanul va fi împânzit de muncitori care recoltează probe, de copii care învață să înoate și de pești care caută hrană. Acum, însă, oceanul e piscina mea privată și nu am niciun chef să ies din el.

Aceasta va fi ultima mea scufundare în ocean pentru aproape o lună. În câteva ore plec în tabără. Mai plonjez o dată și deschid ochii, scrutând apa limpede; îmi iau la revedere de la atât de familiarele plante subacvatice, de la strălucitorul recif de corali și de la bancurile de pești viu colorați. Mă întorc spre linia țărmului și înot pe sub valuri, până ajung la nisip. Acolo, țâșnesc din ocean și gonesc spre casă, lăsând vântul să-mi usuce trupul. Când sar peste cele trei trepte ale micuței case de pe plajă unde locuiesc împreună cu tata, deja simt aroma de ouă și pâine prăjită care plutește în aer.

— Grăbește-te, Keeva, e gata să înceapă, mă avertizează tata.

De cum intru în casă, înhaț un prosop gros de pe raftul de lângă ușă și mă înfășor în materialul greu. Tata îmi umple farfuria și îmi toarnă o cană de cafeină. Absentă, îmi frec Terțiarul cu degetul, un minuscul diamant opac, cristalin, montat în mijlocul frunții, chiar între sprâncene. L-am primit când eram bebeluș. Fiecare cetățean are unul. Știrile sunt trimise direct în acel punct de pe frunțile noastre, printr-un sistem complex de sateliți care are dublu rol: ne livrează știri și ne urmărește ca să ne protejeze. Când începe buletinul, mă așez pe unul dintre scaunele metalice înalte de lângă blatul din bucătărie. Asta e rutina noastră matinală, iar noi mâncăm în liniște în timp ce holograma apărută în partea opusă a încăperii pornește transmisia.

„Astăzi, începem o nouă sesiune a Taberei Monarch și am onoarea de vi-l prezenta pe liderul Guvernanței Globale, care ar dori să vă ureze personal bun venit. Sobek Vesely.“

Transmisia se mută de la prezentator, pe conducătorul lumii noastre. Sobek Vesely stă pe un scaun cu spătar înalt și privește direct în cameră.

„Bine ați venit, cetățeni.“ Vocea lui baritonală atrage imediat atenția și mă trezesc fermecată. În fraze scurte, prezintă informarea mondială care anunță inaugurarea Sesiunii Solstițiului de Vară a Taberei Monarch, o sesiune la care prietenii mei și cu mine vom participa.

Spre deosebire de Johan – tatăl meu musculos și bronzat pentru că a muncit în soare în fiecare zi din viața lui –, Sobek Vesely are o piele atât de albă, încât pare transparentă. Părul castaniu închis, tuns scurt, îi

accentuează pomeții puternici, iar ochii negri par să te sfredelească. E un bărbat frumos, într-un fel straniu. Captivant. Și extrem de înalt. Chiar și așezat, statura lui abia încapă în proiecția hologramei.

Sobek Vesely este cel care a salvat lumea noastră de la dispariție. Este liderul nostru, iar eu îl respect și îl admir. Spre deosebire de generația bunicilor mei, care trăiau cu frica războiului, a bolilor, a suprapopulării și încălzirii globale, eu trăiesc într-o lume fără război. O lume perfectă ai cărei cetățeni se simt deopotrivă în siguranță și mulțumiți. O lume condusă de o guvernanta unită, fără granițe regionale.

„Sunt nerăbdător să-l întâmpin pe fiecare dintre viitorii mei cetățeni, peste trei săptămâni, când vă părăsiți copilăria și pașiți în noua lume în calitate de cetățeni deplini.“

Liderul lumii noastre își încheie scurtul discurs de bun venit, iar transmisia se mută pe starea vremii. Însorită și caldă.

Mereu e soare și cald în Comunitatea Oceanică.

Îmi termin micul dejun și îmi balansez picioarele ca să cobor de pe scaun; cât pe ce să cad peste tata. Îmi iubesc tatăl, dar nu-l înțeleg. Dr. Johan Tee este un biolog marin care își petrece tot timpul acaparând de experimente științifice menite să păstreze oceanul curat. Eu una nu cred că e foarte fericit. Își dorea să fie chirurg, dar s-a făcut cercetător. După Marele Război Tehnologic, s-a căsătorit cu mama și s-au mutat lângă ocean. Cred că e plin de regrete, pentru că vorbește mai mult despre medicină, decât despre munca lui de la Stația de Desalinizare. Este genul de bărbat căruia îi e greu să-și exprime emoțiile, așa că, atunci când vine momentul

despărțirii, mă îmbrățișează scurt, scurt de tot. Nu suport gândul de a-l abandona, pentru că eu sunt tot ce mai poate numi familie. Clipesc ca să-mi stăvilesc lacrimile și îmi forțez vocea să sune normal când îi spun, încet, că o să mă întorc în câteva săptămâni.

Sus, în mica mea cameră din mansardă, mă schimb într-un tricou și o pereche de pantaloni scurți. Mă așez la birou și mă holbez la o poză a mamei, pe tabletă. E făcută chiar înainte să moară. Mama era însărcinată în ultimele săptămâni, iar eu îi îmbrățișam pânțele. Mă străduiesc să nu plâng, deși încă mă doare că nu am apucat să-mi iau adio de la ea. Închid tableta și o pun în sertarul de la birou, împreună cu ceasul de identitate. Dacă Terțiarul e menit să ne monitorizeze și să ne protejeze, ceasurile sunt mijloace prin care comunicăm între noi. Conțin holograme și amintiri. Sunt singurele care ne leagă de familie și prieteni atunci când nu ne aflăm lângă ei. Cu toate astea, nu pot lua cu mine nici ceasul, nici tableta.

Dispozitivele electronice nu sunt permise în tabără.

În fiecare zi mi-e dor de mama. Sper că e cu părinții lui tata acum. Ei au murit după război, nu în inundații, ci din cauza epidemiei care a urmat. Și nu au fost singurii. Practic, toți cei care depășiseră vârsta de douăzeci de ani și nu erau protejați cu un cip au pierit. Compania lui Sobek Vesely – pe atunci un tânăr magician într-ale tehnologiei, angajat la una dintre marile corporații – a fost cea care a produs și distribuit înainte de război ceea ce numim Terțiar. Însă din cauza reglementărilor stricte ale fostului guvern, s-au produs cipuri de date doar cât să ajungă pentru cetățenii necăsătoriți mai tineri de douăzeci de ani. Când a început războiul, Terțiarul a

ajutat la eliminarea epidemiei care a urmat. Părinții mei erau împreună, dar nu erau căsătoriți, așa că au primit cipuri. Au fost printre cei norocoși.

Datorită succesului înregistrat de Terțiar, Sobek Vesely a devenit celebru instantaneu. Tehnologia inițiată de el a fost esențială pentru dezvoltarea și supraviețuirea cetățenilor rămași. Și, în vreme ce fostele guverne se destrămau, steaua lui Sobek se înălța. A devenit indispensabil. Fiecare supraviețuitor îi cerea să se implice. Și a făcut-o, folosind cruciala tehnologie pentru a uni întreaga lume sub o singură conducere. A lui. A acceptat să integreze complet tehnica proprie în schimbul numirii în funcția de lider mondial. Oamenii erau gata să-l urmeze, iar Sobek Vesely gata să conducă. Supraviețuitorii erau disperati, în schimb Sobek Vesely le oferea alternativa speranței. Era un tânăr îndrăgit și promițător, cu idei geniale și cu o viziune clară asupra viitorului. Pentru că oamenii mureau cu zecile de mii, nu a fost timp pentru alegeri, așa că Sobek Vesely a fost instantaneu numit lider mondial și a creat un guvern unic pentru toți.

Bunicii mei nu au supraviețuit; nici mătușile și nici unchii mei. Dar toți cei care aveau un cip au trăit, mulțumită lui Sobek Vesely. El e cel care a scos lumea noastră din mocirlă și a condus-o într-o nouă eră. Prietenii mei și cu mine trăim într-o lume în care nu vom ști niciodată ce înseamnă foamea, sărăcia sau nefericirea.

Suntem incredibil de norocoși.

Mă ridic și mă uit prin cămăruța mea. Deși m-am pregătit mental toată viața pentru această tabără de vară, tot nu sunt sigură că am pus destule lucruri în bagaje. Îmi place să fiu pregătită pentru orice și pentru tot.

Geanta mea de voiaj e pe pat. Annika și Rane trebuie să ajungă din clipă-n clipă. În următoarele trei săptămâni și jumătate, noi trei vom fi la Tabăra Monarch, tabăra obligatorie organizată de Guvernanță pentru toți cei care au cincisprezece ani.

De când a fost înființată Guvernanța Globală, acum cincizeci de ani, toți copiii trebuie să meargă în tabără când împlinesc cinci ani și să revină după zece ani, ca să-și reîntâlnească partenerul de viață ce le-a fost desemnat, după care să fie trimiși în noua lor comunitate. Este cel mai important eveniment din viața mea; și totuși, pe măsură ce trec în revistă lista lucrurilor de pus în bagaj, îmi dau seama că nu vreau să mă gândesc la viitorul meu... Doar la prezent. Mă întreb dacă am luat destule. Dacă e nevoie, pot să împrumut câte ceva de la Annika sau Rane, dar sunt neobișnuit de înaltă, așa că hainele lor nu prea mi se potrivesc. Cele mai multe dintre lucrurile mele sunt deja îngrămădite în geantă, cu excepția bandanei de la tata. Am înnodat-o și mi-am înfășurat-o la mână, ca pe o brățară.

Sunt șase comunități de lucru: Muncă, Agricultură, Ecosistem, Energie Regenerabilă, Ocean și Academică. La fel ca toți membrii Comunității Oceanice, sunt identificată după culoarea comunității. Sobek Vesely susține că motivul pentru care ne-a alocat câte un cod vestimentar cromatic e să ne ajute să înțelegem că o comunitate este mai mare decât individul – că suntem cu toții uniți de faptul că muncim pentru un scop comun. Așa că toate hainele mele sunt albastre. Nu țin foarte mult la aspectul meu, dar având în vedere că sunt roșcată și am ochii albastru deschis, mă consider norocoasă. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit

Respectiv să cresc purtând haine maro, ca membrii Comunității Agricole, sau mov, ca membrii Comunității de Muncă. Din fericire, nu voi afla niciodată.

Imediat ce voi fi distribuită în viitoarea mea comunitate de lucru, pe umărul stâng mi se va tatua un fluture în culoarea reprezentativă a comunității. Sora mai mare a celei mai bune prietene a mea, Annika, are pe umărul stâng un fluture în nuanțe de albastru-cobalt și safir, iar mama lui Rane are un splendid fluture turcoaz, tot pe umărul stâng. Cei mai mulți oamenii care au crescut în Comunitatea Oceanică sunt redistribuiți tot aici, așa că mi-am petrecut aproape toată viața alegându-mi nuanța tatuajului meu cu fluture. Annika și Rane vor azuriu amândouă, dar eu vreau albastru-verzui, culoarea oceanului. Acolo sunt cea mai fericită; acolo mă simt în siguranță.

Înainte de Marele Război Tehnologic, oceanele erau atât de poluate, încât nu puteai să înoți în ele sau să mănânci peștele care creștea acolo. De când Sobek Vesely și Guvernanța Globală au reconstruit societatea noastră, apele au căpătat o nuanță frumoasă de acvamarin și sunt complet curate. Oceanul este unica noastră sursă de apă. La Stația de Desalinizare, unde lucrează tatăl meu, se scoate sarea din apa oceanului. Biologii, așa cum e tata, muncesc din greu pentru ca apa să fie mereu curată.

Tropăitul de pe scări se aude înaintea vocii celei mai bune prietene care îmi strigă „Hai mai repede, Keeva!“.

Annika dă buzna în camera mea. La un metru șaizeci înălțime, Annika Aames e cu aproape cincisprezece centimetri mai scundă decât mine și e cea mai neîn-demânatică persoană pe care o cunosc. Cu toate astea,

o invidiez. La un metru șaptezeci și cinci sunt mult prea înaltă, mult prea slabă, iar părul meu are culoarea asfințitului. Nu sunt genul de persoană căreia îi place să iasă în evidență; de-a lungul vieții mele, m-am obișnuit să încerc cât mai mult să mă pierd în mulțime. E mai simplu.

— Unde e Rane?

Trag fermoarul genții de voiaj, în care am mai îndesat, de-a valma, niște haine. Toate albastre.

— Jos. Ești emoționată?

Annika îmi scrutează fața, cu ochi căprui și strălucitori. Mereu își dă seama dacă mint.

— Puțin. Dar totul e prestabilit, nu? Așa că n-am de ce să fiu emoționată.

Chiar în timp ce spun asta, ceva îmi încolțește în adâncul minții... O idee pe care nu sunt sigură că o înțeleg, fapt care nu-mi dă pace.

— Oricum, ne vor fi prezentați partenerii și apoi vom fi alocați unei comunități... Cu toții vom fi Oceanici, nu?

Annika încuviințează din cap, iar coada prinsă în creștet i se leagănă înainte și înapoi, în ritmul mișcărilor ei. Ea, Rane și cu mine am făcut un pact săptămâna trecută, când Rane a împlinit cincisprezece ani. De vreme ce toate suntem născute în iunie, am fost alocate Taberei Monarch a Solstițiului de Vară. Tabăra este funcțională de patru ori pe an și suntem foarte încântate că mergem acolo când e cald. Tabăra e localizată în centrul Americii și am auzit că, uneori, e incredibil de frig la sesiunile din timpul Echinocțiului de Toamnă și al Solstițiului de Iarnă. Annika, Rane și cu mine avem de gând să rămânem în Comunitatea Oceanică, iar asta nu ar trebui să fie o problemă de vreme ce Guvernanța Globală, sau

GG, cum i se mai spune, încurajează mereu perechile să se așeze în comunitatea din care provine fata.

— Orice ar fi, o să rămân în Comunitatea Oceanică. Îți dai seama cum ar fi să lucrezi pentru Comunitatea Energiei Regenerabile? Plictisitor!

Annika face ture prin cameră. Nu poate să stea locului.

— Cred că sună mișto chestia asta cu obținerea de energie din surse naturale.

— Sau Ecosistem... Mă face să casc.

Annika vorbește în continuare precum o moară stricată. Așa e ea atunci când susține ceva în care crede. Nimic nu o poate face să-și schimbe direcția.

— Singura parte bună a Comunității Ecosistem e că măcar poartă verde, iar asta ți-ar sta foarte bine, Keeva. Păr roșcat, un milion de pistrui...

— ...Un miliard, o întrerup eu.

— Exact! Ai arăta superb! Mai ales dacă ți-ai tatua un fluture verde închis.

— De ce vorbim despre asta? mormăi eu. Amândouă o să rămânem în Comunitatea Oceanică.

— Sigur. Adică doar dacă nu suntem Anomalii.

Amândouă tăcem. Există povești de groază despre Anomalii, oameni care ajung în tabără și nu mai sunt reuniți cu partenerii lor, din cauze neprevăzute. Acești oameni fie nu se mai întorc niciodată din tabără, fie sunt alocați în alte comunități.

— Ei, nu mai sta așa serioasă, râde Annika. O să fim bine. Deși... abia dacă îmi mai amintesc câte ceva despre partenerul meu. Doug, parcă, sau Danny... Daniel... Dave? E ceva cu D.

Annika ridică din umeri.